

Plzeň – Klatovská třída, 7:55 - Pátek

„Nebreč, určitě to stihneme.“ „Ale paní učitelka říkala, že dneska musíme přijít přesně!“ „Co se to tam sakra děje!“ Nervózní otec vystoupil z vozu a vydal se dlouhou šňůrou vozidel směrem ke křižovatce. Pomalu kráčel kolem tmavé limuzíny s černými, neprůhlednými skly. „Pane řediteli, bohužel, nemůžeme nic dělat. Nějakej hňup zase zablokoval silnici!“ „Dovedete si představit, o kolik já tímhle spožděním přijdu?! Vy jste můj řidič! Jste placen za to, že mě na to jednání dopravíte včas!“ „Pane řediteli, je mi to líto. Půjdu se podívat, co se stalo.“ Řidič otevřel dveře luxusního vozu a protáhl se kolem zamilovaného páru na motorce. „Miláčku, já už to prostě nemůžu vydržet. Jsem tak strašně nadřžená!“ Zamilovaně jej objala. Pravou rukou zajela k jeho rozkroku a začala rozepínat poklopec jeho kombinézy. „Tady nemůžeme.“ Otočil hlavu a políbil ji na rty. „Počkej tu, půjdu se podívat, co se tam vlastně děje. Taky se už nemůžu dočkat.“ Procházel kolem vozu první pomoci. „Doktoro, ztrácí se nám!“ „Proč nejedeme?!“ Žena v bílém plášti rychle plnila injekci. „Nemůžeme, je to ucpaný až na křižovatku. Mám zavolat vrtulník?“ „Ne, proboha je to jen nějaký důchodce! To by pojišťovna nezatáhla! Jdi se raději podívat, co se tam děje!“ Řidič ambulance vyšel před vůz a pomalu kráčel kolem kamionu s alkoholem. Řidič kamionu byl statný, zarostlý muž, asi tak čtyřicet. Seděl za volantem a kouřil Petry. Špinavým sklem sledoval vyděšeného chlapíka, jak uprostřed křižovatky zoufale pobíhá kolem svého miláčka, modrého Trabantíka, kterému se nechtělo jet...

„Po bitvě se každý stává Hrdinou. Ten náš mi tu ale chybí.“ Profesor přehlédl tři přítomné žáky a pečlivě zapsal docházku. „Nevíte, co je s panem Hrdinou?“ „Ne, Karel tu ještě není.“ Píťa otevřel kufr a letmo kouknul na displej mobilního telefonu. „Karel je na Klatovský a blokuje tam dopravu. Chcíp mu trabant.“ Lukáš za sebou zavřel dveře a sundal si bundu. „No ale bez pana Hrdiny přece nemůžeme začít. Počkáme tedy v klidu na něho a budeme opakovat látku z minulé přednášky. Co jsme minule probrali? Kdo z vás si vede pečlivě poznámky?“ „Pojď sem“, pokynul Petr a Lukáš zabral volnou židli vedle. „Plánuješ dneska večer něco?“ „Jo. Potřebuju stáhnout referenční data k php abych mohl programovat administrační prostředí, využívající...jeho slova se ztrácela ve spleti myšlenek a vzpomínek...

Seděl na hřebenu střechy v centru Plzně. Pršelo a oblohu křižovaly blesky. Byl to bláznivý a riskantní nápad, ale nelitoval toho. Byl tu s ní, s dívkou, do které se zamiloval a konečně měl příležitost zeptat se jí...„Já, chtěl jsem se tě na něco zeptat.“ Zatvářila se divně, možná šokovaně, možná překvapeně. „Myslíš, že můžu?“ Cítil, že má trému. Jeho černá košile byla nasáklá jako houba, měl podivné sucho v krku. „Nezkusíme to spolu?“ Dá jí pět, možná deset vteřin. Neodpovídala. „Myslím takový nezávazný vztah. Když někam půjdeme, budeme se moct oba bavit tak, jak budeme chtít a nikdo z nás nebude žárlit.“ To nebude fungovat. Možná pro ní něco jako věrnost nic neznamena, pro něho ale ano. Uvidíme. „Možná...“, začala větu, ale přerušil jí. „Až v okamžiku, kdy by jeden z nás začal chodit s někým jiným, budeme to společně řešit jako problém.“ Opět změnila výraz. Déšť přidal na intenzitě. „Myslíš, že nedokážu být věrná?“ „Ne, to ne. Myslím, že se bojíš.“ „Věrnosti?“ Asi se skvěle bavila. „Věrnosti.“ Okamžik mlčela. Ticho narušoval šum kapek, po obličejích jim stékaly potůčky chladné vody. „S tím posledním nemohu souhlasit.“ Její hlas byl chladný, vyrovnaný a sebejistý. „Proč?“ Ptal se dostatečně hloupě? „V tom případě bych už měla problém.“ Ted' dávala několik vteřin na strávení ona jemu. „Fakt?“ „Měla bych tři problémy.“ Po lampě veřejného osvětlení sjel blesk, doprovázený ohlušujícím hromem. Píťa se začal usmívat. Připadal si tak směšně, nabízet soužití dívce, která chodí s dalšíma třema klukama. Stojí mu opravdu za to? Mohlo by jí někdy záležet jen na jednom? Otázky, na které se bál odpovědět. „Pokračuj...“ Raději se jí nedíval do očí. Nechtěl, aby vytušila o čem přemýšlí. „Davida znáš. Ale už se mi hnusí. Chci, aby mě osmého vzal na hudební festival a potom-fakt ho nemám moc ráda.“ Začínal se usmívat stále víc a víc. Bylo to lepší než plakat. „Číslo dvě?“ Měla promočené vlasy. „On ví, jak na mě šáhnout a mě to dělá dobře.“ „Aha.“ Poslouchal její hlas, který na něj nemilosrdně chrлил upřímnou realitu jejího života. „A třetí, bydlí daleko, tak se moc často nevidíme.“ „A oni o sobě ví?“ „Ne. Myslím, že by jim to nesvědčilo.“ Ani on by o nich raději nic nevěděl. „Náš vztah, to je vlastně kamarádství.“ Byla na něj tak zlá. „Budeme si všechno říkat a nebudeme se nijak omezovat. Může se všechno.“ „Souhlasím s tím.“ Nic jiného nezbyvalo. Nezískal nic. Ztratil mnoho – svou naději. Je nadále sám, ve své dlouhém životě plným klamání a lži. „Slezeme dolů.“ Možná jeho hlas zněl zklamaně. „Ale byl to dobrý nápad. Vylézt sem a takhle si povídat. Nikdo nemohl utéct...“ Opatrně našlapoval na hliníkové stupačky žebříku. Pršelo a stékala po něm voda. Měl strach, aby jí neuklouzla noha. I přesto všechno, co se od ní dozvěděl, jí měl moc rád. Víc než si myslel. Záleželo mu na ní, ale nechtěl si nic namlouvat. Kdyby jí čas od času nenapsal nebo nezavolał...

„...Ale ty mě vůbec neposloucháš.“ Lukáš vzal pravítko a rejpnul jím hluboko do Píťova břicha. „Jo. Potřebuju kafe.“ Píťa z peněženky vytáhl několik drobných a odešel ze třídy.

Jako blesk prolétl modrý tráboš ulicemi Plzně, aby s hlasitým skřipěním brzd zastavil na parkovišti u školy. „Tak jsem to čoveče nestihnul. Ta Plzeň je teď po ránu tak ucpaná...“ Karel si z čela setřel kapičky potu. „Už zapisoval?“ „Jo Karle. A dokonce se na tebe speciálně ptal.“ „Fakt? Kam jdeš?“ „Do bufetu, na kafe. Jo, slyšel jsem, že jsi někde blokoval dopravu.“ „Ty bláho, mě praskla hadice od benzínu. Zrovna na křižovatce.“ Pomalu kráčeli po chodbě směrem k třetímu pavilonu. „Povídej.“ „Normálně, byl tam nějaký milionář, představ si, nějaký ředitel nebo co a chtěl mi koupit nový auto, hlavně když odjedu.“ „No a vzal jsi to?“ „Jsi blázen? Vždyť jsem v trabant klubu! A navíc, vždyť by to mělo velkou spotřebu.“ „Jednu kávu prosím.“ Koukli na pochybnou babu bufetačku, co prodávala pochybné zboží v bývalé vrátnici třetího pavilonu. „Já si dam čaj.“ Dostali své nápoje v podivných, bílých kelímcích na limonádu. Byly z umělé hmoty a zdálo se, že se jimi vřící voda každým okamžikem protaví. „No a už to jede?“ „No, nakonec jsem tam čoveče...“ „Nevíte, kde najdu kabinet pana Tvrdého?“ Přerušil jeho vyprávění nádherný dívčí hlásek. „Já...“ Píťa při pohledu na její nádhernou tvář, dokonalá ňadra a lehce podhalený pupík upustil kelímek s kávou. „No to musíte do třetího pavilonu, až úplně nahoru a - nechcete to raději ukázat?“ Karel byl muž činu. Okamžitě vrazil Píťovi svůj kelímek s čajem. „Nerada bych vás zdržovala.“ „To je v pohodě, stejně už jdu pozdě.“ Nezaváhal ani okamžik a zmizel s ní za rohem. Petr bezradně hleděl na rozlitou kávu a přemýšlel, kde sežene hadr... Napil se Karlova čaje.

„Je pan učitel hodně přísný?“ Vstoupili do výtahu. „Tvrdý? Ne, je v pohodě. Jen asi patnácti lidem minule nedal zápočet.“ „On je trochu stydlivý.“ Tak nádherně se usmívala, její světlé vlásky se vlnily a ňadra se lehce pohupovala v podivném rytmu vrzání a cukání výtahové kabiny. „A co jinak? Vy s panem profesorem chodíte?“ Celých patnáct vteřin sbíral odvahu k vyslovení této otázky. „Ptám se, protože kdybyste byla třeba jen jeho kamarádka, určitě bych vás někam pozval.“ „Jste moc milý student. Jsou na této škole samí takoví milí studenti?“ „Ne, to jsem jenom já...“ Řekl rozhodně a otevřel dveře výtahu. „Víte že nemáte jezdit výtahem?!“ Rozzuřený zástupce ředitele jakoby čekal, až se dveře výtahové šachty otevřou a projde jimi student. „Školní řád přesně říká - a ehm, dobré ráno...“ Zasekl se uprostřed hlasitého výkladu, když pohlédl za Karlova záda. „Hledáte někoho? Mohu vám pomoci?“ „Děkuji, ale už mám svého průvodce. Snad jen, kdybyste ustoupil z cesty.“ „Ehm, samozřejmě, můžete jít... Já se moc...“ „Kdo to byl?“ „Havran. Náš zástupce ředitele. Nové koště dobře mete...“ Zaklepala na dveře kabinetu. „Trvá to nějak dlouho.“ Dveře se otevřely až po chvíli. „Tak pa miláčku. Zase příští přestávku.“ Kolem příchozích se protáhla vysoká blondýna. „No tak ne...“ Pan profesor si ještě zapínal knoflík nad poklopem. „...blázni...“ Jeho hlas zanikl v romantické hudbě magnetofonového přehrávače. Slečna, kterou Karel doprovázel, vstoupila do kabinetu, přistoupila k profesorovi a vrazila mu dokonalou facku. „Jsi děvkař!“ Vratila se na chodbu a zabouchla za sebou dveře kabinetu. „On je děvkař!“ Objala Karla a začala plakat...

„Kde jsi byl?“ Lukáš zavřel své poznámky a vložil je do baťůžku. „Ale nikde.“ Petr odložil kelímek na stůl a zavřel svůj kuffík. „Ty sis nekoupil kávu?“ Lukáš překvapeně zíral na nažloutlou tekutinu. „Jo. Koupil.“ „Čí je to čaj?“ „Karlovo.“ „On už přijel?“ „Starej se o sebe!“ Píťa z věšáku sundal svoji bundu a navlékl ji na sebe. „To se tě nemůžu na nic zeptat?“ „Můžeš.“ Oba prošli dveřmi na chodbu. „Co budeme dělat?“ „Těď máme volno, takže půjdeme do ícáčka.“ Minuli několik patnáctiletých slečen na množení u kopírky a pozdravili vrátného. „Ty jo, to byla kočka. Jsem si s ní vyměnil pohledy.“ Lukáš pohlédl Petrovi do očí. „No jo! Máš její oči! Hele Karel. A koho si to vede?“ „Nechci o tom mluvit.“ Píťa si přendal kuffík z pravé ruky do levé. „S tou jsi si taky vyměňoval pohledy? No jo, máš každý oko jiný... Čau Karle.“ Lukáš se zarazil při pohledu na rozmazané oční stíny. „Co se stalo? Kam zase jdeš?“ „Jdu tady, slečnu doprovodit.“ „Počkej.“ Oba se k nim nenápadně připojili.

„Když on je takový děvkař.“ „U pravých“ byla malá, útulná hospůdka s příjemnou obsluhou nedaleko školy. Slečna si utřela oči do papírového ubrousku a vypila frťana vodky. „Ale ne. Třeba ta dívka jen potřebovala zápočet. Víš, to se tak dělá...“ „Opravdu? A já chtěla jít na vejšku a zůstat mu věrnou...“ Znovu se rozplakala. „Ehm, to asi nebylo ono...Karle skoč ještě k baru pro ubrousky.“ Petr se podrbal na hlavě. „Jo a vem krabičku prezervativů, tady Luky bude určitě taky potřebovat zápočet.“ Na uplakané tvářičce se objevil pokus o úsměv. „Mám jednu slečnu. Ona je taková zvláštní. A trochu mě trápí. Ale mám jí rád.“ Rozpovídal se Píťa. *„Byl jsem v létě na táboře jako vedoucí prvního oddílu. Měl jsem na starosti ty nejmenší, se kterými byla vždy největší legrace. Vzdálenost a odloučení jen znásobila vše, co jsem ke své slečně cítil. Navíc byli všichni kolem mně zamilovaní a po nocích se buď milovali se svým spoluvedoucím, nebo každou vteřinu psali zamilované zprávičky svým miláčkům. I já jsem si psal se svojí slečnou. Věděl jsem o ní, že mimo mě má ještě další tři kluky. Věděl jsem, že jsem vlastně jen její kamarád. Tušil jsem, že jí tak můžu jedině úplně ztratit. Přesto jsem se neudržel a psal jí básničky a nešetřil zamilovanými slovíčky. Občas mi zavolala a povídali jsme si. O tom co dělám já, o tom co dělá ona. V paměti mě utkvěla jedna její věta - Píťo, moc se na tebe těším, ale nebudu na tebe mít čas. Tenkrát jsem pochopil, že pro ní nic důležitého neznamenám...“* Cítil, jak jej v očích štípají kapičky slz a vzal si ubrousek. „No nic. Necháme toho...asi

to nevyšlo.“ Karel se posadil vedle Lukáše. „Když on je takový dokař!“ „Hledal jsem tě.“ Za Karlem se ozval známý hlas vyučujícího. „Aha.“ Povídá Petr. „My o vlku a „hovno“ za Karlem.“ Pan Tvrdý si Petra změřil přísným pohledem. „Vy, už máte započít?“ „Myslím, že ano.“ „Chyba!“ usmál se. „Ano. Pozdě.“ „Pane profesore, napijete se s námi?“ Lukáš mu nabízel frňana té nejlevnější vodky. „Děkuji, dnes nebudu. Miláčku, půjdeme?“ Utřela si slzičky a pohledla na něho. „Ale no tak, lásko, snad sis nemyslela že, proboha, šlo jen o zápočty.“ Přisunul si židli a vzal jí za ruku. „Nemusíš se ničeho bát, jsem jen tvůj.“ „Ale pane profesore, to...“ „Vy se do toho nepleťte. Už máte zápočet?“ Karel raději ztichnul. „No vidíte. Je mi moc líto, že jsi měla takový strach. Ta dívenka chtěla jen vyzkoušet.“ „On lže a přitom jí kouká do očí. Teda to je hnusný!“ Rejpal Píťa a napil se trochu piva, které mu přinesli. „Děkuji vám. Byli jste na mě moc hodní. Myslím, že už to s ním zvládnou sama.“ Začínala se zase usmívat. „To je neuvěřitelný. On jí zahne a teď...“ Ani Lukáš nemohl uvěřit tomu co se u stolu dělo. „Ano. Lidstvo spějeje k podvodům, a jen otázka času, kdy zruší monogamii. To bude super!“ „Slečno, kdyby se cokoliv stalo, zavolejte prosím.“ Karel napsal své telefoní číslo na ubrousek na stole. „Kdykoliv.“ Profesor na něho zaraženě zíral. „Pane Hrdina, kdy máte odevzdat svoji zápočtovou práci?“ „Za týden. Proč se ptáte?“ „Buďte připraven, rád bych vám položil několik otázek. Doufám, že odpovíte správně!“ Jeho hlas zněl výhružně. „Samozřejmě.“ Karel se marně snažil zamaskovat svoji nervozitu.

„Dnes prostě nemám svůj den.“ Dveře restaurace se za nimi zavřely. „Nejdřív nejede můj Trabant a teď tohle.“ „Karle, ale vypadalo to nadějně.“ „Měli bysme jít rychle, píšeme teď test!“ Karel o tom raději nemluvil. Celá trojka pořádně přidala do kroku.

„Takže jste všichni jistě pečlivě připraveni na dnešní test.“ „Jasně, všichni jsme v tom leželi.“ Lucka do pravého rukávu zasunula tahák. „Všichni si prosím sedněte po jednom do každé lavice a mimo psacích potřeb všechny vaše pomůcky přesuňte do tašek.“ Píťa znechuceně zavřel sešit a vrátil jej do kuffíku. „Dáme se do toho. Otázky máte předtištěné na papíře. Odpovědi pište na tento bílý papír prosím. Pane Černý, říkal jsem, že nikdo nebude psát do mého předtištěného testu!“ Lukáš právě dokončil první odpověď. „Pozdě!“ Ironicky poznamenal Píťa a pohlédl na popsanou ruku, která mu dodávala zvláštní pocit bezpečí a jistoty. „Pustťe se tedy do toho. Pokud byste potřebovali nápovědu z publika nebo přítele na telefonu, můžete se o to samozřejmě pokusit, ale pokud mám být upřímný, nedovolím vám to!“ „Tak já bych si zavola.“ „Zůstaňte na svém místě, pane Černý!“ „Já už to mám.“ Lukáš odevzdával popsaný papír. „Pane Černý, zapoměl jste se podepsat. Jste si skutečně jistý, že chcete již svoji práci odevzdat?“ „Ano.“ „A skutečně jste pevně rozhodnut...“ Zatím co Luky zaměstnával profesorovu pozornost, třída lovila ve svých tahácích a pečlivě opisovala dříve probrané vědomosti. „Koho chytnu opisovat, má za tento test nula bodů!“ Píťa opatrně nahlédl na svoji popsanou ruku a pokusil se opsat několik vzorců. Byly nečitelné. Průšvih, co teď? „Karle!“ Trochu se naklonil přes uličku ke svému spolužákovi. „Karle“, šeptal už trochu hlasitěji. „Kar...“ „Pane Čech, to nemyslíte vážně!“ „Pane profesore, obávám se, že si musím odskočit.“ Píťa se postavil. „No jen jděte, ale příště si odskočte před hodinou, to je snad vrchol drzosti chodit na záchod při testu. No vy jste snad průtokový...“

Sotva Píťa vyšel na chodbu, vylovil v kapse mobilní telefon a svižně vytáčet číslo domů.

Dveře bytu se otevřely a proběhl jimi pes. „Nech tu botu!“ Píťova maminka se zrovna vrátila z nákupu, když se v obýváku rozdrnel telefon. „Ahoj mami. Něco teď od tebe nutně potřebuju.“ „Ahooooooooooooooooooooooooooooooooooo...“ „Dobře mě poslouvej. Jdi do mého pokoje a otevři druhý šuplík na pravo. Je tam taková knížka, skripta Technika Počítačů! Vyndej jí a přines si jí k telefonu.“ Píťův hlas zněl nevrle. „Děje se něco Pěťo?“ „Ne, všechno je v pořádku, jen už jdi do toho pokoje.“ Prošla kuchyní a otevřela šuplík. Byla tam. Zelená knížka s podivně se šklebícím profesorem na čelní straně. Vyndala ji a vrátila se k telefonu.

„Dobře, najdi kapitolu Cykly!“ Píťa stál na toaletě a konal svoji potřebu. Jednou rukou svíral mobilní telefon a druhou ovládal proud moči, které se jeho tělo v mohutném oblouku zbavovalo. Když se mu náhle nějak vymkl z rukou a neovladatelný proud pokropil stěnu hned vedle. Píťa zpanikařil a z rukou mu vyklouzl i mobilní telefon. Udělal malý kotrmelec ve vzduchu a se smutným zapípáním zmizel pod smrdutou vodní hladinou záchoda. „Sakra...“

„Tak co Píťo? Jsi nějak...“ „Že jo Karle, že je nějak divný. Na tom záchodě byl dlouho.“ „Někdo mi tam ukradl telefon.“ „No to mi neříkej.“ „No to ti říkám. Normálně mě okradli. Na záchodě!“ „Člověk už aby se bál i...“ „No jen to řekni, srát!“ „A jak to udělal?“ „Nevím.“ „Jak nevíš... Na záchodě přece...“ „Nebudeme už o tom mluvit. Co test Karle.“ „Já nevím. Asi ne čoveče, asi jsem to nedal.“ „Pane Hrdina! Na slovíčko. Všichni tři prosím.“

Pan profesor Kocour, třídní učitel, seděl za svým pracovním stolem. Ruce se mu třáslly a v nich potištěný list papíru. „Pan profesor Tvrdý si na vás tři stěžoval.“ Píťa se lehce usmál. „Písemně.“ „Fakt?“ „Pan Hrdina mu zřejmě leze do zelí a on je z toho trochu nervózní. Pane Hrdina, nedělejte si problémy. Já vím že je jaro...“ „Pane profesore, pan profesor Tvrdý se mýlí.“ „Ale on byl přímo rudý

zuřivostí. Víte, že ještě nemáte zápočty.“ „Pan profesor Tvrdý podvádí svoji slečnu s jednou studentkou, pane profesore.“ „Jste si tím jistí? Pokud jí ještě nebylo osmnáct, mohlo by se jednat o sexuální obtěžování.“ „Šlo o zápočty, je z VOŠky. Jako my.“ „V tom případě nemůžeme nic dělat chlapci. Držte se raději od pana Tvrdého dál, zvláště vy pane Hrdina, rád bych se s vámi setkal i v příštím semestru. Užijte si víkend.“

„Co teď budeš dělat Karle?“ „Budu se učit.“ Dveře školní budovy se za nimi zavřely. „Budu se moooooooooooc uč...“ Karel se zasekl uprostřed slova. Jeho výraz byl chladný, jako by se všechna krev v mozku vypařila. „Karle? On se kousnul?“ „To...“ „Co říkáš Karle?“ Jeho zrak směřoval před jídelnu. Pan profesor Tvrdý se tam objímal s jednou slečnou. Karlovi velmi dobře známou slečnou. „To...“ „Co říkáš Karle?“ „Lukáši máme problém. Musíme dostat Karla pryč odtud.“ „Co se děje?“ „Já ho uškrtím!“ Karel se rozběhl a s mohutným odrazem srazil profesora k zemi. „Uškrtím tě!“ A skutečně jej škrtil. „Chtěl jsem ti to říct, ale je to Karlovo bývalá. Do teď jsme nevěděli, kdo mu jí přebral.“ „Ouu...“ „Co budeme dělat?“ „No na mě nekoukej, já ještě nemám zápočet.“ „Jasně. Takže je to na mě. Dneska nemám svůj den. Nejdřív ten test, pak můj mobil a teď.“ Petr přiskočil ke Karlovi a chytl ho za nohu. „Karle pojď, to stejně nemůžeš vyhrát, víš, že jsi takový malý pivo!“

„Proč to děláte.“ Slečna se otočila a pohlédla na Lukáše. „Proč nás opouštíte? Proč si vybíráte? Jsme živé duše, máme srdce a cítíme bolest.“ „O čem to mluvíš?“ „Opustila jsi Karla.“ „Měl problémy.“ „Proč jsi mu je raději nepomohla vyřešit?“ „Vyřešila jsem je.“ Tvářila se nepříjemně. „Hele to byla šlupa. To muselo bolet. Hej, jsi v pořádku Píťo? Tvé řešení možná nebylo správné.“ „Já, myslím, že ti nerozumím.“ „Koukni. Možná se zabijou, tvé řešení nebylo správné.“ „A jeho ano? Násilí je řešení?“ „Možná ano. Oni, dají si do huby. Možná si zlámou ruce, nohy, hlavy a další končetiny, ale trvá to pár minut a rány se zahojí. Ale vaše chladnokrevné intriky se táhnou měsíce, roky a způsobují rány, které se nezahojí. Rány na duši, bolest když kluci ztrácí iluze, když přestávají věřit. Navíc se perou kvůli tobě.“ „A vy? Chlapi? Nejste chladnokrevní? Přenášíte na nás své problémy a chcete, abychom je řešili za vás? Své problémy si každý musí vyřešit sám!“ Otočila se a odkráčela k zastávce tramvaje. „A to jsem si myslel, že lidé co se milují, jsou si navzájem oporou.“

„A můžete počítat, že s vaším studiem je konec!“ „A vy? Můžete počítat že s...“ Karel se zasekl v polovině věty. „že...“ Za profesorem se zavřely dveře tramvaje. „No a teď nám ujela tramvaj.“ Petr si držel kapesník na pravém oku a snažil se zastavit krvácení. „Jsem tu trantem.“ Povídá Karel.

„No a co teď dělá Karel, dlouho jsem ho neviděl.“ Lukáš odložil napůl vyhořelou cigaretu na popelník a upil trochu houby. „No Karel se učí.“ „Kde že močí?“ Zvuk zvláštní směsice zvuků, pazvuků a bubnů přehlušil Píťův hlas. „Říkám, že se učí!“ „Jo učí.“ „Lukáši, kouříš.“ Petr ukázal na zapálenou cigaretu na popelníku. „Koukni, naše stará známá co si s ní Karel vyměňoval pohledy.“ Lukáš se otočil a uviděl slečnu, která se s nimi před časem opíjela „U pravých“. Někdo neznámý jí držel v náručí a oba se zamilovaně vlnily v rytmu ploužáku. „No vidíš, už má někoho jiného a na pana profesora si už ani nevzpomene.“ Petr lehce přikývl. „Ale sluší jí to. Pěkně se vlní.“ „To jo. Co dát frťana?“ „Tvrdý alkohol?“ „Ke zmírnění žalu.“ „Žalu?“ „Další volná duše není voná.“ Píťa přikývl. „Další naděje ztracena. Kolikrát už jsem to zažil?“ „A kolikrát já?“ „Dívka, která byla smyslem mého života má tři kluky.“ Lukáš vyvalil oči. „A já nejsem ani jeden z nich.“ „Dáme toho frťana.“ Lukáš odběhl k baru a za okamžik se vrátil s malými sklenkami hořlaviny. „Tak na ní...“ „A na Karla.“ Kopli to do sebe. „Sakra to to bylo dobrý. Jdu to otočit.“ Petr se zvedl a za okamžik dorazil s další dávkou. „Na kočičky...“ „Čtyřnohý.“ Obrátili obsah skleniček do sebe. „Fakt je to dobrý. Otočím to.“ Lukáš se zvedl a...

„A já sa udělám...“ Opilecký, ale naprosto úžasný zpěv se šířil Americkou třídou. Píťa se zakopl o odpadkový koš a upadl na zem. „Prosím tě, nemáš drobný?“ Zastavil Lukáše zarostlý a ošklivý, od myši pokousaný bezdomovec. „Ty jsi prostitutka?“ Bezdomovec na něj vyvalil oči. „Fuj. Jsi vousatá a páchneš!“ Odstrčil jej stranou. „A já sa udělám...takú veveričku...“ „Nechtěli byste ztichnout?“ Na lavičce tam seděly dvě docela hezké slečny. „Proč? Zpíváme špatně, ale rádi!“ Petr si sedl mezi ně. „Co zajít na panáka?“ „Už máte dost.“ Jedna z nich se zvedla. „My nejsme žádní opilci!“ Petr si s jednou z nich vyměnil pohledy. Lukáš se taktak vyhnul otevřenému kanálu. „My jsme poctiví studenti Vyšší Odporné Školy!“ „Vošáci jsme.“ „Sakra, kerej vůl tady nechal otevřenou ten kanál! Jestě tam někdo spadne.“ Píťa ze země zvedl kovovou mříž pohozenou opodál a dal jí na patřičné místo. „A co kdybychom vás my dvě pozvali na kafe“, promluvila ta, co se předtím zvedla. „Zbláznila ses?!“ Ta druhá po ní vrhla ošklivý pohled. „Tak půjdeme? Koušek je tu pěkná non – stop hospůdka.“ Vzala Lukáše za ruku a vlekla jej za sebou. „A já ťa udělám...“ „Ale slib mi, že nebudeš zpívat.“ Štouchla ta druhá do Píťi...“

„No já to asi nestihnu!“ Karel s vyvalenýma očima nalepený na čelním skle svého trabanta popoháněl motor silou myšlenky. Ramenem si při tom podržel mobil a svým hlasem se snažil překřičet hukot výfuku. „Čoveče, já celou noc nespál! Učil jsem se na tu zkoušku u Tvrdeho...“

„Tak Karel to asi nestihne.“ „Ale, to by měl. Za chvilku to začne a na pořadníku je jako první.“ „Tvrdý si ho asi vychutná...“ Lucka se škodolibě usmála. „No to víš, když po něm skočil a škrtil ho...“ Petr pil už patnáctý kafičko z automatu. „Nejsi už kapku předávkovaný?“ „Ne, mozek potřebuje energii. A tu získá z kofeinu.“ „Anebo spíš dostaneš mrtvici.“ Dveře kabinetu se rozlétly a stál v nich třídni Kocour. „Dámy a pánové, dnes pana Tvrdeho zastupuji u zkoušky já. Bohužel, panu Tvrdeho se stala nepříjemná věc.“ „Ale copak se stalo?“ „Došlo k tomu před týdnem. V noci šel od své přítelkyně, když spadl do kanálu, který nedbalí dělníci zapoměli zavřít. A když tam spadl, někdo ho tam zavřel.“ Píťa pohlédl na Lukáše. „Pan Tvrdý je v nemocnici pokousaný od krysa a se zlomenou nohou bojuje o holý život. Tento školní rok už nenastoupí.“ Pohlédl na rozpis. „Je tady pan Hrdina?“ „Bohužel pane profesore, Karel se omlouvá, ale právě blokuje dopravu u hlavního nádraží. Dorazí později.“ „Tak pojdte vy Lukáši.“ Kabinet se zavřel a chodbou se rozlehl hlasitý smích. Po schodech vyběhl Karel. „Tak jsem to čoveče stihnul. Víš co jsem čoveče slyšel? Že Tvrdý spadl do kanálu....-)!“